

AIXECADA DE TELÓ

Escolta, *Zazá*: ¿Vols fernos el favor de deixar-nos descordar aquell *traje de luces* que vesties en el primer acte? Creunos que no farem l'orni, com l'ensopit a qui pretenies conquistar. Crida tant que vulguis: —¡Rosaliaaaa...!— que ja suposem que tú, enamorada de nosaltres, tampoc la deixaràs venir pera despullarte. ¿Oi, que l'hi diries:—Encare que't cridi, no vinguis—? Be prou sabs, ab la teva picardia de *cocotte* y cupletista esbojarrada, qu'uns vestits com els cobrien les teves carns fogoses, no deuen esser desbrotxats per unes mans que al cap del mes se't presenten exteses pera que hi caigui una mensualitat, pagadora dels treballs domèstics d'una cambrera...

Veureu, tenim ganes de parlar en serio.

Marguerida Xirgu, excelsa intérprete de la romántica *Zazá*: permeteu que per breus moments torbem l'altíssima atenció vostre, llegint aquestes ratlles que porten inculcat l'immens entusiasme, nascut en la contemplació de l'art que'ns haven deixat gustar... En cada escena, en cada situació, en cada paraula eixida de la boca vostre, feu ressaltir esplendorosament una sublimitat que'ns atrau, que'ns domina, que'ns subjuga...

Y de la magistral interpretació que donareu a la *Malvaloca*, dels Quintero, ¿qué'n podem dir que no sigui una copia de lo fins avui escrit en les ressenyes aquestes? La sensació que féreu naixer en en tots els àmbits de la sala d'espectacles del Teatre Principal, en la nit del passat dijous, perdurará d'una manera indeleble en la memoria dels nombrosos concurrents que hos' anaren a contemplar.

Y are, en les postrimeries de vostre campanya artística y prompte a darnos el comiat, accepteu, vos y la companyia, l'homenatge que sincera y respectuosament hos' ofereix aquesta Redacció, per la que sempre, durant la vostre estada a Olot, haveu tingut amables paraules y atencions.

Adeu siau tots; y vos, D.ª Marguerida Xirgu, bona sort vos desitjem en la *tournee* qu'aneu a

empendre en terres estrangeres, en les que de segur hi mantindreu encesa la brillant auriola del triomf que's mereix vostre talent. ¡Adeu siau...!

¿EL MAR O LA MAR?

L'altre dia, un amic, ab qui no hi ha una verdadera concomitancia entre'l pensar d'ell y el nostre, ens deia:

—Vosaltres que sou tant entusiastes de L'ULL, no sé perquè del mar ne diuen sempre *la mar*, ¿no te sardina? preguntava.

—Home li va contestar un dels nostres que sempre està a la que salta—sí, pró'ls de L'ULL tenim més prespicacia; soms, com diriem, de *l'ull fonda*, y perxó la nostre mirada escrutadora'ns fa veure que la sardina la té a dintre.

LA PROPERA CLUCADA DE «L'ULL»

L'estiu clou; els raigs solars ja no gasten l'esperit ardent que torra a les espigues d'or; l'innocent astre, comensa a llevarse tart per entornarsen a joc d'hora. El temps alegre, palpablement s'adorm poc a poc, y en les prades curulles de flors silvestres, s'hi marceixen les catifes verdes y en els camps les garbelles de fajol exteses, ens diuen que per enguany tot s'está acabant. Els graners